

תזונה

קונטרס שבועי בענייני נאולה ומשיח

משיח נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות.
ומצפה בקוצר רוח ובכליון עינים להתגלות

ראר ממוד 9

ערב שבת קודש פ' תזריע-מצורע
ח'י' תהא שנת נפלאות טובה

רנ"ג

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שיע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

התאחדות הישראלית למוגבלים
אזורי פירעון

ג'רנינג' 3-12 (1981-82)
ארגון (פיאצ'ה) ע"ש
א"צ: 6102200

ארגון זכאי ע"ש
3-12 (1981-82)

ארגון זכאי ע"ש
3-12 (1981-82)
ארגון זכאי ע"ש
3-12 (1981-82)
ארגון זכאי ע"ש
3-12 (1981-82)
ארגון זכאי ע"ש
3-12 (1981-82)

תוכן העניינים

- 3 בודאי "עוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום"
דבר מלכות / שיחת ל"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
- 7 לדפוק על השולחן ולתבוע: משיח נאזו
פניני גאולה / קטעים נבחרים בענייני גאולה ומשיח
- 10 עקשנות מוזרה של יהודים
"לחיות עם הזמן" דימות המשיח / פרשת השבוע באור הגאולה
- 12 מי שלא מוחה – נושא באחריות!
וילחם מלחמת ה' וינצח / שיחות בענייני שלימות העם הארץ
- 14 ה"ש"כות דשיעור היומי במב"ם לב' אייר
כת"ק – פרסום ראשון / הוספת הרב לשיחת ש"פ קדושים תשמ"י

מערכת "יחי המלך"

באר"ב: 383 Kingston Ave. #38 Brooklyn NY 11213
טל': 778-6670 (718)
כתובתו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/blind>
באר"ק: שביל האמונה 9 קרית שמואל, חיפה טלפקס': (04)840-3153
יוצא לאור ע"י תלמידי ה"קבוצה", "חייילי בית דוד"
לשנת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

בזדאי יעזרו זיפרסמן בכל מקום ומקום

התוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה היא ה"דרד
ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש
ועל של פעול באתי - ובודאי יעזרו ויפרסמו בכל מקום
ומקום ■ כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד - על
כאז"א מישראל להוסיף בלימוד התורה (כמיוחד) בעניני
משיח וגאולה ■ קטעים משיחת ש"פ תז"מ ה'תשנ"א - מוגה

... "דבי אומר איז דרד ישרה (בזמנו) "אם משיח מאותן שחיי
שיבור לו האדם כל שהיא תפארת עכשיו וזאי היינו רבינו מקווש, דסובל
תחלואים ותפארת לו מן האדם":
לעושי ותפארת לו מן האדם:
ובהקדם הדיוקים במשנה זו -
ומהם: (א) "איזו היא דרד ישרה" -
הרי מקרא מלא דיבר המתנב"י "ישרים
דרכי ה'", (ב) "שיבור לו) האדם" -
"אדם" דייקא, ש"אדם הוא במדרגה
גדולה . . שילמו דכולא" . . (ג) הקשר
לבעל המאמר - "דבי אומר" - רבינו
הקדוש, ולא בשמו ("דבי יהודה
הנשייא", כפי שזכר תיכף במשנה
שלאח"כ), אלא בתואר "דבי",
ויש לומר הביאור בזה - בהמשך
להאמר לעיל בנוגע להתגלות וביאת
המשיח:
דבי (רבינו הקדוש) - עליו נאמר

(1) בהבא לקמן - ראה גם שה"ש תש"ח ה"ב ע'
420 ואילך. ועוד.
(2) הושע יד, י"ז.
(3) ע"ד תפירוש ב"צדיק מנוח" - "מלשון כל
שומר מלאכתו" (לקי"ת דרושי סוכות פ"א, א).

השילכות לשילעור הילומי ברמב"ם לבי אייר

בקשר עם ב' אייר יום ההולדת של אדמו"ר המהר"ש, מובא בזה
צילום מהדפסה שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח של"ס א"א
בכת"ק לשירות ש"פ קדושים, ב' דר"ח אייר ה'תשמ"ו
(המענה נדפס בהתעודות תשמ"ז ח"ג בשולי עמוד 271)

להלן פיענות הכת"ק:

- בהר"ד דש"ק קדושים
- להעיר כשזכר ע"ד
- שיעור הרמב"ם ושייכותו
- להעיר שבשיעור
- דיום א' ב' אייר
- דזמנת
- חשבונו ו"עניקו": "שני לחודש
- אייר" (פ"ט, ח"ח,
- פס"ז, ד).
- וראה פ"א הט"ז "העיקר . .
- ליל . . ג' ניסן" - כי שם המדובר
- בתשובת התקופה
- ובראית ירח התדפס.
- (*) כן להעיר בספ"ז שכדאי
- לתפש אולי צ"ל "אזו אנו
- כו' שלמדו אלא על".

מותר

חילול השם שאין מבוהא:

זו לא נוגע רק לאותו גוי שמרמזים אותו עי”ז שאומרים לו שהוא יהודי כשבאמת הוא גוי – אלא זה נוגע גם ל**כלל ישראל**, כיון שפוסקים פסק כאילו בשם כלל ישראל שאפשר לעשות היפך ההלכה!

ומה שישנם עוד ענינים שעושים היפך ההלכה – טענה זו הבהירה כבר הגמ’ (ברכות נא, א): **”מי שאכל שום ויחוד נודף יחודף ויאלל שום אחר ויהא ריחו נודף”** (בתמ”י) – אפי’ שישנם כמה ענינים שהם לא עי”פ הלכה ואי-אפשר לפעול שיהיו עי”פ הלכה – לכן צריכים לעשות עוד דבר שלא עי”פ הלכה?⁴

ד. אפילו אם ישנו חשש שע”י חוספת המילה ”כהלכה” לא יבטיחו במאה אחוז שאכן כך יהי’ – אמנם אם יבטיחו על ידי כך שלא ירמו גוי אחד שייחשו שהוא יהודי כשבאמת הוא גוי, ויבטיחו את התקלה שנוגזמת מכן, ובטיחו ש**יודוי דורות** של גוים לא יתערבו בין יהודים – הרי כל זה כדאי!

ובאם משהו, מי שלא יהי’, מפריע לזה (שיבטיחו כה”ל עי” חוספת המילה ”כהלכה”), או יתירה מזו – שיש בידי למחות ולא מוחה – עליו ליעת שעליו מונחת האחריות והקולר תלוי בצוארו, עבור כל גוי שרשמו ושרשמו באר”ק ובלב מקום, ושנתנו ושיתנו לו ניר שהוא ”יהודי”!

והוא נושא על עצמו את האחריות לגילוי עריות, שפיכות דמים ועבודה זרה שבאה מכן!!!

ה. . . ויהי”ד שהיותו ונמצאים בה”פ, שאז יוצא היהודי מעבדות לחירות; ולכאורה, הרי גם לפני פסח הוא הי’ בן חורין, שהרי ”אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה”, ומדוע אומרים שבפסח הוא יוצא מעבדות לחירות?⁵ אלא שזה גופא חוכמה שאפשר ללמוד תורה ללמוד תורה ואעפ”כ צריכים לצאת מעבדות, עד לעבדות הכל גדולה – שהוא יתנהג היפך הצדק, היפך השרי”ע, היפך השכל דתורה, עד להיפך הנהגתו שלו בענינים אחרים, כמו חוק הכשרות למשל, והוא מתעקש שדוקא לא יוסיפו את המילה ”כהלכה”!

שהצד השהו בכל ענינים אלו הוא – שזה היפך מקודשו השם.
ג. כל החוקים האחרים הבלתי רצויים אינם כחוק זה:
בחוקים אחרים אומרים שזוהי ”מדינת חוק” ולא מתחשבים בהלכה, עושים ההיפך מ”דבר אלקינו”;

החוק היהודי שעשו בו הצבעה נגד ההלכה – הוא החוק ד”מיהו יהודי”!⁶ שכלן על כל יהודי לעשות כל התלוי בו.
ועאכ”כ באם הוא מפריע להוסיף את המילה ”כהלכה”, עליו לדעת שמדובר כאן אודות חילול השם, לא בפרהסיא דעשרה או מאה או אלף משרואל – אלא כמה מלין יהודים, שהם (אלו המתנגדים לתקון החוק) זועקים שהם מדברים בשמים.

(משחת אחרון של פסח ה’תשס”א – בלתי מוגה)

עקבתא דמשיחא, שכבר נסבתיימו ונשלמו כל עניני העבודה שהיו צריכים להעשות במשך זמן הגלות – י”ל שכל בני”הם בודאגא זי.

והשאלה היא: כיון שכבר נסתיימו ”מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות” – מהי ה”ידך ישרא” (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שגבור לו האדם (פלילות בטי’) שגמר עניני העבודה כדי **לפעול התגלות ובאת המשיח**?

והמענה לזה – ”כל שהיא תפארת לעישי’ ותפארת לו מן האדם”;

”תפארת” – קאי על התורה ומתגלים בכלים (באופן פנימי), כח

יש מעלה מיוחדת לשלומדים עניני משיח והגאולה

ברבים, שעיי”ז הולכת וגדלה ההשתקקות והצפני’ לביאתו

התורה (”תפארת”), שמצד גודל מעלתה בכחה לחבר ב’ התנועות דרצוא (קירוב ודביקות להקב”ה, ”תפארת לעושי””) ושוב (המשכה למטה, ”תפארת לו מן האדם”),

שהאורות העליונים יומשבו ויתגלו בכלים. . . שעיי”ז מתגלה עיניה האמיתית של הגלות (אורות עליונים), באופן שמושלל עיני הגלות כפשוטו, גאולה שאין אחרי’ גלות. . .

ויש להוסיף בבואר הטעם שהתורה (תפארת) היא ”ידך ישרא”

4) ומתחיל מתגלות וביאת המשיח שבבא”א
משיחא, כדתי שהפסוק ”ידך כוכב מיקרב גו”
שקאי על מלך המשיח (ירושלמי תענית פ”ד ר”ה), קאי גם על כאר”א משרואל (ירושלמי מעיל”פ פ”ד ח”ז), כיון שיש בו יצויק ממשמת

מי שלא מוזהה – נושא באחריות!

"יזלזזים מלחמתו ה' – זינצזז"

בפרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "רחי המלך"
א כאן המקום להוציח אודות דבר המבזהל ד"מיהו יהודי", שרושמים גויים
(שלא התגייירו כהלכה) כיהודים, רחמנא-ליצלן.

שהו רחי דבר שאפי' מקולקלין שבאותות לא היו עושים כן, היית שאפי'ן
הם יודעים שאסור לרמות אדם לכל מי חיי, ולומר לו שמציאותו נשתנה
(מגוי הוא נהי' יהודי) – כאשר באמת הוא נשאר מה שהי' קודם – גוי!
אלא שיגשם כאלו יהודים, שמפני טעמים שונים ומשונים מתקשים ולא
רוצים לאפשר לספר לגוי שגורשם כיהודי שלא כהלכה שהוא נשאר אותה
המציאות שהייתה קודם לכן – גוי.

ואדרבה – כותבים לו על ניר באחריות מרובעות, רוחותם עליו, וצועקים
שחתומים זאת בשם כלל ישראל – שהוא "יהודי"
היהודים שעושים זאת איך להם מבי' ולא עוה"ב – רק שהעתרוב
אלים ה"מלך זקן וכסיל", ושכנגד אותם שבהם הם יעשו משהו.

האמת היא שלא יכולים לפעול כלום נגד "דבר אלקינו יקום לעולם" זוהי
שטות לומר שיכולים לפעול משהו כזה!

הם עצמם יודעים שאי-אפשר לעשות כלום כנגד הקב"ה, באם ישאלום –
האם לעשות משהו נגד הקב"ה, הם מידי יענו שלא, היית זהו בין כך לא יעזרו.
ואעפ"כ כשהוא בא להענין ד"מיהו יהודי" – זה כבר סיפור של עשר שנים
רצופות מאז שישנו ה'חוק' שהוא נגד הקב"ה, נגד תורתו, ונגד ההלכה!
רחמנא-ליצלן היכן שאחזים – יצאו ו'ל' מכל המגבלות, אבדו את כל
ה"גאון יעקב" מנוסחים גוי למחנה ישראל, למחנה לוי' ולמחנה כהונה!

כיצד בא גוי למחנה ישראל! כשם שהקב"ה הבדיל "בין קודש לחול", "בין
אור לחושך", "בין יום השביעי' (שבת) לששת ימי המעשה (חול)", כך הוא גם
הבדיל "בין ישראל לעמים" ורק מי שעשה את ההבדלה, כלומר הקב"ה, יכול
להסירה, והוא אמר כיצד אפשר להסיר חבדלה זו.

וכאן הולכים נגד הקב"ה, ורושמים גויים בתוך יהודים ע"פ גזר **שלא** כהלכה!
ובינם כאלו המליבישים זאת בטענה של ידאת שמים, כביכול:

היית שגם אם יסיפו את המלה כהלכה זה כלל לא בטוח שזה יעזור – לכן
כדאי לוותר על הכל, ולרשים גויים בתוך יהודי שלא כהלכה, מצד הספק!
זאת-אותה, שבגלל הספק האם המילה "כהלכה" תועיל – הם עושים דבר
בטוח, ורושמים גויים בתוך יהודים שלא כהלכה!
3. לזה ניתוסף עוד ענין: לרשים גויים בתוך יהודים שלא כהלכה – הוא

אלא ע"י "מלכות שבתפארת", כלומר, ענינו של המשיח (מלכות) כפי שהוא בתורה (תפארת), כאמור לעיל. שע"י התורה (ענינו של משיח בתור "דב") דומשים ומתגלים האורות עלינו בתור "מלך") באופן פנימי.

ובפשטות: "תפארת" – ה"ע לימוד התורה, ו"מלכות שבתפארת" – הוא לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה שנתבארן ברבינו מקומות,

בתורה שכתב (נפרט "ידברי תנביאים... של הספרים מלאים בדבר זה") ובתורה שבבל פה, בגמרא (נפרט במסכת סנהדרין ובסוף מסכת סוטה) ובמדרשים, וגם – ובמיוחד – בפנימיות התורה, החל מספר הזהר (ש"ב) הראי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון בי' מן גלותא ברחמים^(ט), ובפרט בתורת החסידות (שע"י הפפת המעיינות חוצה אתי מר דא מלכא משיחא^(י)) בתורת רבתינו נשיאנו, ובפרט בתורתו (מאמרים ולקטי שיערות) של נשיא דורנו – מעין ודוגמא והכנה ללימוד תורתו של משיח, "תורה חדשה מאתי תצאו", שלמלך לכל העם פנימיות התורה

כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד – על כא"א מישאל (האנשים – הן יושבי אוהל (ישכר) והן בעלי עסק (זבולון), וכן הנשים והטף, כל חד וחד לפום שיעורא דילי) להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה.

ומה טוב שהילמוד יהי' (ברבים) בעשרה, כן, נוסף על המעלה ד"עשרה שיושבים ועוסקים בתורה שכינה שרלי' ביניהם"^(ט), יש מעלה מיוחדת כשלושה עניני משיח והגאולה בביים בנוגע להתפעלות והשמה בוגש הלב, שע"י^(י) הולכת וגדלה ההשתקקות והצפי' לביאת המשיח^(י).

ועוד ועיקר כפשוט – לחוסרף

- 12) ישע"י נא, ד' ויקד' פ"א, ג.
- 13) דה"א בת, ט.
- 14) סזים חותם ספרי "עשה תורה".
- 15) אבות פ"ג מ"ז. וראה אה"ק ס"א.
- 16) ולכן, גם אלה שרוצים ללמוד בניין ושקדו' (ועד לחדש חודשי תורה בעניני משיח וגאולה), מתוך נחתה וישוב חזרת, ע"י חלומד) לעצמו או בחברותא – ישחולו (מזמן לזמן) להשתתף גם בהלימוד בעשרה, כדי שיהי' אצלם גם התעלה שע"י הלמוד בעשרה (בפנים).
- 7) וקל למוצאם – ע"י ספרי המפתחות (שרוב בדרונו זה) על סדר הא"ב, בפרטים המתיאמים גאולה, משיח, וכי"ד.
- 8) רמב"ם הל' מלכים פ"א ח"ב.
- 9) יש"פ האמור לעיל. . שהגאולה באה ע"י תגלות עניני האמית' של הלכות – יומתק ששימי הגאולה הם בסוף (סיום וגמר) מסכת סוטה הקשורה עם הלכות.
- 10) דה"א קבר, ב – בל"ע. חובב ונת' באה"ק רס"ז.
- 11) אה"ק דהבעש"ט – כ"ש בחלתי.

בתיביע"פ) – לא יספיקו סיפורים אלו כי אם למשך זמן קצר בלבד!
אלא ודאי בהכרח לומר שהתורה מספרת רק את העניינים שיש בהם הוראה לכל בני"ע עד סוף כל הדורות, בבחינת "מעשה אבות סימן לבנים". ועד"ש שמצינו בנוגע לענייני נבואות – "נבואה שהוצרכה לדורות נכתבה, נבואה שלא הוצרכה לדורות לא נכתבה".

ועפ"ז נשאלת השאלה: מהי התועלת בסיפור הדו-שיח שבין יעקב לעשו, שעשו אמר "זסעה ונלכה", ויעקב אמר "אני אתנהלה לאטי" – כאשר בלא"כ לא בא הדבר ללדי פועל?²¹

והביאור – שיענין זה מהרה הוראה בנוגע לפועל, שיהיה צריך לדעת שמציאות העולם (עשו) מצד עצמה היא באופן הראוי ומוכן לנאלה העתידה! ועד כדי כך, שעשו עצמו אמר "זסעה ונלכה" – לקיום היעוד "יעלו משישעים בהר ציון לשפוט את הר עשו".

ופשוט: שבמינו אלו – לאחרי כל מעשינו ועבודתנו מושך קרוב לאלפים שנות גלות – בודאי ובודאי שאין מקום לטענה ד"הילדים רכים והצאן והבקר עלות על", שהרי נשלמו כבר כל ענייני הברורים.

ועד כדי כך, שכבר בזמן השי"ס נאמר ש"לכל כל הקיצוץ", ובהדגשה – "קיצוץ" לשון רבים, היינו לא רק קץ אחד, כמ"ש בזינאל "קץ המין" (או "קץ המים"), אלא "קיצוץ" לשון רבים, ו"כל הקיצוץ" – כבר "לכל"!

.. ומכיון שכן, הרי, הסיבה היחידה לכך שעדיין "זמקושים" אנו בגלות, היא – **עקשנות מזוה של יהודים**, אשר, מאיזה סיבה שונה ומשונה אונם רוצים לצעוק "עד מת"!²²

עקשנות זו – אינה מובנת כלל, שכן, גם מי שמדמה לעצמו ש"טוב לו בגלות", מאמין אף הוא באמונה פשוטה שלאחרי הגאולה יהי' לו עוד יותר טוב, וא"כ, בשביל זה לבד יש לו לצעוק "עד מת"!

ובכל אופן, ישנה ההוראה מספור התורה שעשו אמר לעקב "סעה ונלכה" – שמציאות העולם גופא מכריזה ומודיעה על נכונותה ללכת לנאלה האמתית והשלילה, כאשר יקויים היעוד "יעלו מושישעים בהר ציון לשפוט את הר עשו",

ועאכ"כ שיישראל עושים את כל התלוי בהם להביא את הגאולה האמתית והשלמה בפועל ממש, אשר, אז תהי' שלילת העבודה דקים התנ"כ"י, שכן, קיום התנ"כ"י דמון הלכות אינו אלא באופן ד"ציונים" לקיום המצוות דלעתיד לבוא – "כמצות רצונך".

(מסורות ש"ס מצודת, י. ניסן, שבת תרד"ג ה'תשמ"ז - לבית מדרש)

בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד בהידור במצות הצדקה (כללות כל המצוות)²³ ש"מקובלת את הגאולה"²⁴. וכדאי וכוון לקשר ההוספה **צדקה** עם ההוספה **במורה** בענייני משיח והגאולה – ע"י"ז שההוספה לצדקה היא מתוך **כוונה** לקרב ולדוץ את הגאולה, כיון שכונה זו כשלעצמה היא חלק **מלימוד התורה בענייני הגאולה** – הלמוד (במשבה – מזמן לזמן) דמאמר חז"ל "עדולה צדקה שמשקבת את הגאולה"²⁵.

ויחיד עם כל בני"ע, "בנערינו ובקנינו גי' בבנוי ובבנותינו"²⁶, "עוד אקבץ עליו לנקביו"²⁷, "מאשר וממצרים כו' ומא"י הים"²⁸ – באים "עם עניי שמיא"²⁹, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש (ש"בית תפלה יקרא לכל העמים"³⁰), ולקדש הקדשים – כמ"ש בהפירש שקורין תיבץ במנחה: "בזאת יבוא אהרן אל הקודש"³¹, כנסת כהן גדול ביהו"כ לקדש הקדשים"³², ולעתיד לבוא – לא רק אהרן, אלא גם כא"א מושראל שיהי' בדרגת כה"ג (ממלכת כהנים", כהנים גדולים"³³), ולא רק ביהו"כ, אלא גם "בכל שעה שהוא רוצה ליכנס"³⁴.

ועוד והוא העיקר – שכל זה נעשה בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, כך שיכולים להודות ולבדד על לידת והתגלות המשיח: "שחתיונו"³⁵ וקיימנו והמלינו"³⁶ **לזמן הזה**.

ויחיד ותביא תיבץ ומיד את התלכות והמכוון – התגלות וביאת המשיח בפועל ממש. תיבץ ומיד ממש. ובפשוט – שביים השי"ק פרשת "אשר כי תזדעק וילדה זכר", "זאת תהי' תורת המצורע ביים טהרות"³⁷ (לפני הקריאה בתורה . . .), תהי' לידת והתגלות משיח צדקנו ("חיוורא דבי רבי" כפי שהוא "ביים טהרות") – שזורים לשמוע הכריזה (בכל העולם ובכל סדר ההשתלשלות) ש"הנה זה (מראה באצבעי ואומר זה) **מלך המשיח בא**", והנה זה כ"ק מו"ח

(25) דניאל ג' יג. וראה סנהדרין פח, א.
(26) ישעי' נו"ג.
(27) אחרי ט"ז ג.
(28) להעיר שישעור הזימם בורמ"ס הוא בלכות עבודת יום הכיפורים (מסוקים א"א).
(29) יחזו יט, ו ובנעמי"ט ע"פ.
(30) ויק"ד פכ"א, ו. וראה ד"ל שם. שמו"ד פל"ת י"ד ובמפורשים שם.
(31) להעיר, שבהבט שחתינו מביכים על שמתה תרומשת בלב – זדקא על דבר שישנו בפועל עתה.
(32) וי"ל גם מלשון נגעה, שיטלים (לא רק לחואת, אלא גם) לנעת (אחרינו – לקי"ת ר"ש שמינו).
(17) דאה תביא פל"ה.
(18) ז"ב י"ד, א.
(19) ובסנו האמור לעיל – מלכות שבתפאת – יש לומר: תפאת ה"ע החמה, ומלכות – ששקדקת קיאת מצוות המלך – ה"ע (המצוות) ובמס' מצות). תדקח. ובמלכות שבתפאת (שהמלכות עצמה היא במודת התפאת) – גם ה"דקח (מלכות) היא חלק מהתורה (תפאת).
(20) ישעי' נו, יט.
(21) דאה חז"א קמ"א, א.
(22) בא י"ד, ט.
(23) ישעי' נו, ת.
(24) שם יא, יא.

לדפוק על השולחן ולתבוע: משליח נאז!

אם ב"י היו מבקשים ודוקפים על השולחן ותובעים שמשיה צדקני יבוא תיכף ומיד, "נאז!" – היו פועלים כבר ביאת משיה צדקני "נאז", ואפילו ביום השבת, וכאשר יבוא משיה צדקני – יתרוץ כבר את הקושיא בנוגע לענין התחמין, והקושיא בנוגע להכנת "סיעודה שלישית" וסעודה "מלוח מלכה"!¹ זאת אמרת: לא זו בלבד שכאשר רואה שהילדים שרים "זוי וזאגט משיה נאז", הרי' הוא מצטרף לשירה שלהם – אלא הכוונה שהוא ירצה ויבקש באמת שמשיה צדקני יבוא "נאז"!²

(פני ל"ק אדמו"ר שליטי"א הרצינו מאד, ולאחרי שהפסיק לרנג, הפטיר בתורו): ונסיים כפי שה"מגידים" רגילים לסיים: "זבא לציון גואל ונאמר אמן", "יור' ריצו מלפניך שיבנה בית המקדש במהרה במינו ותן חלקנו בתורתך".

(מסדחת ש"ס ויקרא ה'תשס"ב - בכת' תמונה)

הצפי' והתנגועים מקרבים יותר את הגאולה

.. מזוה ישנה מיד הוראה בפטטות:

הגלות אינה דבר טוב ולא דבר המתאים ('גלות טובה גיט'), כמובן וגם פשוט. וכשיהודי נמצא בגלות עליו לדעת, שחושך הגלות הוא רק מצד סיבה צדדית, ועליו להשתוקק ולהתנגע לגאולה האמתית והשלמה, אהבה לו בכל יום ויום, לבוא, לגלוי הלכה בשלמותה, ועד שהלכה עצמה מנחמת אותו בזמן הגלות ואומרת לו שלא יתייאש מחושך הגלות, כי הרי' זה ענין צדדי, אלא שימשיך להתנגע לגאולה, כיון שהנה הנה באה הגאולה, ואדבה – עי"ל, שהוא יצפה ויתנגע לגאולה – זה מופא יקרב יותר את הגאולה.

ולא כאותם האומרים שאין זו דרכם לצעוק ולתבוע 'זוי וזאגט משיה נאז', וואמרים שלוח' היא דבר "טוב", שהרי' כיון שלא ברצונו הלכנו לגלות, אלא הקב"ה שלח אותנו לגלות – מוכרחים לומר שזוהו דבר טוב!

כונת הגלות, אומרים הם, היא בכי' למדוד תורה ולקיים מצוות בגלות, אבל הגלות עצמה היא דבר טוב (ר"ל).

והראי' לכך, ממארז'ל "צדקה עשה הקב"ה עם ישראל שפיזון בין האומות"!

עקשנות מזורה של יהודים...

"ונתתי נגעי צדעת בבית ארץ אחוזתכם" (פרשתנו יר, לד).

על הפסוק "ונתתי נגעי צדעת בבית ארץ אחוזתכם" – איתא במדדש: "בבית ארץ אחוזתכם – זה בהמ"ק וכו'", עד "ונתן את הבית, ויבוא דנא סתרי" (חורבן בהמ"ק), ומסיים, "יכול לעולם, ת"ל ולקחו אבנים אחרות, שבאמר הנני יסד בציון אבן וגו'".

וכמו כן בנוגע למשיח צדקנו – כדאיתא במרוא: "נאז סמני', יתיב בניי ענייים סובלי חלאים", "מנוגעים", והוא נמי מנוגע, דכתב והוא מחולל מפשעונו, וכתב חליינו הוא נשא", ועד שנקרא "מצורע" – "חיוורא (מצורע) דבי רבי שמו, שונאמר אבן גו' השבנתו נגע גו'".

ונמצא, שבפ' מצורע מודגש ענין הגאולה, ביאת משיח צדקני ובנין בהמ"ק – "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו" – עד לסיים הענין (הן בנוגע למצורע והן בנוגע לצדעת הבית) – "וטרה".

ויש להוסיף בכל זה – בקשר ובשייכות ל"שבת הגדול":

ע"פ האמור לעיל . . . שהשלימות דמציות העולם גופא ("למכה מצרים שבבדוריה") היא גם ביחס לענינים שלמעלה ממדרי העולם (הגלוי דמ"ז) – יש לומר, ששלימות זו היא גם ביחס לגלויים דעתיד לבוא, היינו, שהעולם מצד עצמו מוכן ומוכשר לגאולה העתידה!

ולחנני, שענין זה הי' כבר מקדמת-דנא:

כאשר נפגשו יעקב ועשו – אמר כבר עשו ליעקב "נסעה נלכה", היינו, שעשו (הבכור), "בכורי מצרים" הודיע שהוא מצד מוכן כבר לקיום העוה "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו", אלא שיעקב אמר ש"הילדים רכים והצאן והבקר עלות עליל גו'", ולכן, "אני אתנהלה לאטי גו' עד אשר אבא אל אדוני שעויה", היינו, שיעקב עצמו הי' מוכן לגאולה, אלא שהזכר' להחריב עם העובדה ש"הילדים רכים גו'".

ומכיון שהתורה מספרת אודות הדו-שיח בין עשו ליעקב – הרי מובן, שענין זה מהיה הוראה בעבורנו של יהודי, ובהקדמת:

מובן וגם פשוט שהתורה לא מספרת אודות כל המאורעות שאירעו בחייו של יעקב אבינו – כי: יעקב אבינו הי' קמ"ז שנה, ויבדאי שכל משך ימי חייו היו מלאים בעבורנו לקונו, שהרי' "האבות הן הן המרכבה", וכמבואר בתנאי "כל ימיהם לעולם לא הפסיקו אפי' שעה אחת מלקשר דעתם ונשמתם לבדו העולמים כו'"; ואילו כשנצטרף את כל סיפורי התורה (הן בתושב"כ והן

כמוהו! כאלו שהוא נמצא בשיק של בודסקי, בגלות, לא במקומו הרגיל. וכמובא בזהר, שהלבנה אומרת ליהודים שמה שהיא בהעלם בזמן הגלות הוא רק מצד סיבה צדדית, "בלין שאני שחרחרות", "ששפתני השמש דאסתלק מני שמשא לאוהרא לי ולאסתכלא בי וחד דבי אמר נחרו בי", אבל באמת הלבנה קיימת גם בזמן הגלות.

ועד"ז כאשר יהודי נמצא במצב של גלות, הוא בעצמו לא טמא, ח"י, הוא רק "קרוי טמאה" (בלשון של רש"י), שהרי בעצם, הגלות לא נוגעת לו (ד"ר) אם גיט און"). זהו לא מקומו! הגלות רק פועלת עליו שהוא יהי "קרוי טמאה".

(תרגום חפשי משיחת שי"פ תורנית ה'תשמ"א - בבית חנוה)

ואנו חסידים נעני' אבתרייה

.. ומרגש עוד יותר בשמו של משיח (הגואל) שנוקרא בשם מצורע – "מצורעי של בית רבי", ש"חייב ביני' עניי סובלי חלאים", "מנוגעים, והוא נמי מנוגע" – שמשיה נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות, ובמצב של גלות, שסובל ותלואי הגלות [כהמשך הנמרא "אמר רב אי מן חייא הוא כנון רבינו הקדוש", "אם משיח מאותן שחיין עכשיו" ודאי היינו רבינו הקדוש", דסובל תלואים וחסיד גמור הוה"], ומצפה בקוצר רוח ובכליין עינים להתגלות (מהחלם) בזמן ומצב הגלות), דמיל המשיח גואל את ישראל בגאולה האמיתית והשלמה שאין אחרי גלות, כפס"ד הרמב"ם "יעמוד מלך מבית דוד וכו'".

66) וע"פ פס"ד הרמב"ם (הל' מלכים ספ"א) "זאם יעמוד מלך מבית דוד וכו'" – היינו שהוא כבר מלך.

67) ושם (בהתחלת הסוגיא): "דבי רבי שילא אמרי שיליה שמו, שונאמר עד כי נבוא שליח, דבי רבי יואי אמרי ינון שמו (כמו יואי, כל אחד ה' דורש אחר שמו), שונאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו, דבי רבי חנינה אמרי חנינה שמו, שונאמר אשר לא אתן לכם חנינה, ויש אומרים מנחם בן חזקיה" שמו, שונאמר כי רחוק ממני מתיב נפשי". וראה גם ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. איכ"ד פ"א, נא. וראה לקוטי לר"י על מאד"ז על קו שילל הדעות אמת הם ואלו דא"ר, ער"ש".

ואנו (חסידים) נעני' אבתרייהו (בנוגע לבריתנו נשיאנו, ובפרט כ"ק מר"ח אדמ"ר נשיא דורנו) – יוסף שמו, שונאמר "יוסף אדני-י שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו', יצחק שמו, שונאמר "אז ימלא שחוק פיני".

** (ב"ב חזק"י) ברפס"ם שקפנינו, ובירושלמי ואיכ"ר: "יחסיס" חס"ם - ולתערך חס"ם מתנתק תבת "יחסיס" ב"ב חזק"י, וכנראה שצ"ל בפרס"ם "יה"ג בן חזק"י, אגא שבתוך-התעשר יתרו"ק והשמיט יד"ג". תמצ"ע.

(משיחת שי"פ תורנית ה'תשמ"א - חנוה)

צדיק לתבוע מהקב"ה שיביא את משיח כמה שיותר מהר!
וע"ז אומרים – לא! גלות היא דבר רע, שגורע ממנה כבר לא יכול להיות! כל ענין הגלות הוא מצד סיבה צדדית, וזה לא נוגע (ד"ר) גיט און") בעצם המציאות של יהודים.

אסור, ח"י, להודות להקב"ה על הגלות! צדיק לתבוע מהקב"ה שיביא את משיח צדקנו ואת הגאולה האמיתית והשלמה בהרצות וכמה שיותר מהר! ולא כאותם הטוענים שאלו הם עסקיו של הקב"ה, ובידאי שעם הזמן הוא יביא את משיח צדקנו, והם סומכים עליו; אמתו (טוענים הם) צריכים רק ללמוד תורה ולקיים מצוות, ולסמוך על הקב"ה ולא להתערב בעסקים שלו. גלות הוא דבר נורמלי ודבר טוב. ולכן אסור לבקש "זוי וואנט משיח נאו".

אומרים להם – שבעל יום מילות החול מבקשים ג' פעמים בכל ה' תפלות

אם בניי היו מבקשים ודופקים על השולחן ותבועים שמשיח צדקנו יבוא תיכף ומיד, "נאו" – היו פועלים כבר ביאת משיח צדקנו "נאו", ואפילו כיום השבת, וכאשר יבוא משיח צדקנו – יתרוץ כבר את הקישיא כנוגע לענין התחזוקין

– "תחזיקנה עינינו בשוה לציון בהרמום", ו"את צמח דוד עבד מרהר תצמח", "כי לישועתו קיונו כל היום", ועוד כמה פסוקים וביטויים, ו"אחכה לו בכל יום שיבוא",

וגלות הוא דבר נורא (און אומללקעכע זאך"), עד שמובא בספרים שעונש הגלות הוא קרוב למיתה ר"ל! ואף יותר גרוע – שהרי זה הולך ונמשך ונהי' יותר ויותר גרוע, ר"ל! חושך הגלות כפול ומכופל עד-כד-כך, שיתכן שהריו יהודים שלא יתביישו מעצמם ויאמרו שגלות היא דבר טוב!

זה לא מקומו!

.. על מצב זה נאמר: "אוי להם לבנים שגלו משולחן אבהים" – גם האבא רוצה להיות יחד עם הבן והבן רוצה, באם הוא רק לא תלוע, להיות עם אביו; בשעה שהוא נמצא, ר"ל, בגלות – אזי "אוי" לזו זהו דבר נורא שאין